Tato bakalářská práce se zabývá tematizací utrpení ve dvou románech afghánsko-francouzského spisovatele Atíqa Rahímího v kontextu persofonní exilové literatury ve Francii. Atíq Rahímí žije ve Francii od 80. let, tamtéž poprvé vydal všechny své romány. Jeho vůbec první román *Chákestar-o chák* (1999) psaný v perštině a jeho první román psaný francouzsky *Syngué sabour : pierre de patience* (2008) jsou předmětem této analýzy. Děj obou těchto románů se odehrává ve válkou stiženém Afghánistánu. Hlavní postava *Chákestar-o chák* trpí přímo následkem války, v níž ztratí část rodiny. Hrdinka *Syngué sabour : pierre de patience* se naopak díky válce osvobodí od nuceného mlčení a nachází svůj hlas. Témata válečného traumatu a ženského narativu osvobození přímo navazují jak na afghánskou moderní literaturu, tak na persofonní exilovou literaturu ve Francii. Právě v té se objevuje narativ nového orientalismu, jehož v této práci využiji. Tento narativ funguje mezi samotným dílem a mezi společností, jež je přijímá. Proto se tato práce zaměří na analýzu peritextů, vyprávění adresátovi a na translingvní literaturu. Díky těmto přístupům docházím k závěru, že dílo *Syngué sabour : pierre de patience* je narativem nového orientalismu. Hrdinka se stejně jako hlavní postavy autobiografických románů čtenáři postupně odhaluje a odkrývá tak systematické patriarchální násilí. Román *Chákestar-o chák* utrpení tematizuje na rovině osobní a rodinné.